

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. R. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Martinem Charvátlem, advokátem
se sídlem Jana Babáka 11, 612 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. JMK 21218/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. JMK 21218/2022, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je *povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Charvátla, advokáta se sídlem Jana Babáka 11, 612 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. V této věci jde o to, zda žalobce spáchal přestupek, pokud se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření, aby se zjistilo, zda řídil pod vlivem alkoholu. Policisté ho totiž vyzvali po necelé hodině a půl poté, co způsobil nehodu. Žalobce tvrdil, že si před příchodem policistů doma dal několik panáků slivovice. Krajský soud proto musel posoudit, zda výzva policie ještě měla souvislost s provozem na pozemních komunikacích. A zejména, zda se dalo rozumně očekávat, že bude mít vypovídací hodnotu o ovlivnění žalobce alkoholem v době nehody.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce dne 4. 3. 2021 okolo půl sedmé večer nezvládl parkování na Dalimilově ulici v Brně před domem č. 86. Při najíždění na podélné parkovací místo a následném vyjíždění narazil do motorového vozidla zaparkovaného za ním. Na místo se dostavil a se žalobcem věc řešil vlastník tohoto vozidla. Cítil ze žalobce alkohol. Žalobce nastoupil znovu do auta a při vyjíždění narazil tentokrát do auta stojícího před ním. Odjel pak na Tylovu ulici, kde své vozidlo odstavil a vydal se pěšky zpět na Dalimilovu ulici, kde v domě č. X bydlí. Jízdu žalobce viděl ještě svědek, který vyšel ven a přihlásil se přítomnému řidiči prvního nabouraného vozu. Ten na místě čekal na policejní hlídku, kterou mezitím nechal přivolat. Žalobce se cestou domů vrátil na místo jeho snah o zaparkování. Došlo k dalšímu konfliktu mezi ním a řidičem prvního nabouraného vozidla, u kterého byl i přihlášený svědek. Žalobce chtěl volat policii, ale řidič prvního nabouraného vozidla mu sdělil, že ji v mezidobě již přivola. Nato žalobce odešel domů.
3. Policejní hlídka po příjezdu kontaktovala žalobce v místě jeho bydliště. V 19:45 a 19:52 ho podrobila orientační dechové zkoušce, při které mu naměřila nejprve 1,49 ‰ a pak 1,45 ‰ alkoholu. Žalobce jim řekl, že se napil až po příchodu domů. Tvrdil, že v čase od 19:05 do 19:30 vypil pět panáků slivovice o 57% alkoholu. Policisté po pár minutách a příslušném poučení žalobce vyzvali, aby se podrobil lékařskému vyšetření za účelem zpětného propočtu a zjištění přesného množství alkoholu v krvi. Žalobce to však odmítl. Výzvu policie k podrobení se lékařskému vyšetření a odmítnutí žalobce dokládá videozáznam, který policie pořídila. Spis obsahuje také fotodokumentaci škod na nabouraných autech.
4. Věc se původně řešila v trestním řízení. Policejní orgán však dne 4. 5. 2021 odevzdal věc Magistrátu města Brna („magistrát“) k projednání přestupku. Ve spise je úřední záznam o telefonické konzultaci se soudním znalcem z ústavu soudního lékařství k možnému zpětnému propočtu alkoholu a s dozorujícím státním zástupcem. Soudní znalec po zvážení všech důkazních materiálů uvedl, že nelze relevantně stanovit zpětným propočtem, zda řidič mohl pít alkohol ještě v době před předmětnou dopravní nehodou. Pokud opakovaná dechová zkouška proběhla s časovým odstupem více jak jedné hodiny, dalo by se podle znalce s ohledem na výpověď žalobce dovodit, že jím uváděné množství alkoholu by přesně odpovídalo tomu, že předmětný alkohol vypil až po vyšetřované dopravní nehodě. Tyto závěry pak policejní orgán podle úředního záznamu konzultoval s dozorujícím státním zástupcem. Ten po zvážení všech okolností uvedl, že je třeba věc postoupit magistrátu, protože důkazní síla pro případné trestní stíhání žalobce nepostačuje.
5. Usnesení o odevzdání věci magistrátu ze dne 4. 5. 2021 pak nad rámec informací plynoucích z výše uvedeného úředního záznamu dodává, že se policejní orgán s dozorujícím státním zástupcem shodl na žalobcově porušení několika povinností účastníka dopravní nehody. Jednou z porušených povinností byla i *povinnost zdržet se požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj*. Tato povinnost vždy trvá do doby příjezdu policisty, pokud účastníci nehody museli ohlásit nehodu policistovi, což byl i tento případ [§ 47 odst. 2 písm. b) ve spojení s 47 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“)].
6. Magistrát tedy zahájil přestupkové řízení. Vyslechl řidiče prvního nabouraného vozu i svědka, který se mu tehdy přihlásil. Řidič prvního nabouraného vozu vypověděl, že z okna

viděl žalobcovo počínání. Přišlo mu, že na dané místo původně zajel, protože proti němu jelo auto. Vyběhl ven, protože nárazy do jeho auta byly docela agresivní. Žalobce, se kterým měl rozepři, byl podle něj viditelně opilý. Jasně z něj cítil alkohol. I protijedoucí řidič, který zůstal na místě, na řidiče prvního nabouraného vozu zavola, že žalobce byl „určitě vožralej“ a odjel. Proto řidič prvního nabouraného vozu řekl žalobci, že zavolá policii. Toho se žalobce asi lekl a odjel. Řidič prvního nabouraného vozu si zapamatoval jeho registrační značku a šel domů říci ženě, ať zavolá policii. Šel pak ven čekat na hlídku. Žalobce se však vrátil a došlo k nové rozepři. Během ní žalobce řekl, že ho řidič prvního nabouraného vozu udeřil. Chtěl z toho důvodu sám volat policii. Řidič prvního nabouraného vozu ho však informoval, že už je na cestě. Žalobce všeho nechal a odešel.

7. Magistrát vyslechl i svědka, který se přihlásil řidiči prvního nabouraného vozu. Ten uvedl, že během večere uslyšel venku nějaké rány. A viděl vozidlo bourající při parkování do aut před ním a za ním. Opakovalo se to dvakrát až třikrát. Pak uviděl, že řidič prvního nabouraného vozu přišel na místo a začali na sebe se řidičem bourajícího vozu křičet. Šel pak po odjezdu žalobce ven na cigaretu a podívat se na poškození vozidel. Dal se do řeči s řidičem prvního nabouraného vozu. Asi po deseti minutách se na místě objevil žalobce, který měl opět s řidičem prvního nabouraného vozu konflikt. Vše se seběhlo poměrně rychle a žalobce odešel. Při chůzi viditelně vrávorál a měl při mluvě „zapletený jazyk“.
8. Magistrát vyslechl i žalobce. Ten vypověděl, že se při parkování jen zlehka opřel o jedno z vozidel, ale žádná škoda tím nevznikla. Přiběhl ovšem řidič prvního nabouraného vozu a začal ho napadat. Nejdříve slovně. Pak mu dal pěstí do obličeje a ulomil mu kus zubu. Žalobce na to reagoval jen slovně, není žádný rváč. Nasedl zpět do auta. A protože byl rozhozený, odřel nárazník auta před sebou. Škodu na něm uhradila do týdne pojišťovna. Objel poté celý blok dokola a zaparkoval na ulici za rohem. Šel domů a po cestě potkal řidiče prvního nabouraného vozu s přihlášeným svědkem, kteří na něj řvali, že zavolají policii. Čekali na její příjezd. Žalobce s nimi kvůli vyhrocenosti situace na policii nečekal. Oba ostatně viděli, kde bydlí. Asi hodinu a 50 minut poté na něj policie zazvonila a chtěla nehodu řešit. Alkohol požil až po celé dramatické situaci. Dal si po příchodu domů několik panáků 60 % slivovice. Lékařskému vyšetření se odmítl podrobit, protože pil až doma. Policie nemá co zjišťovat, co dělal doma. Před jízdou žádný alkohol nepožil. Policisté ho vyzvali k podrobení se lékařské zkoušce zhruba tři minuty po provedení dechových zkoušek.
9. Magistrát rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021, č. j. ODSČ-70873/21-77 („rozhodnutí magistrátu“) shledal žalobce vinným, že (I) nárazem do dvou vozidel při parkování a vyjíždění z parkovacího místa porušil § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého se měl chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní. Tím spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákon o silničním provozu. Kromě toho (II) porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého má řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále *povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*. Tímto druhým jednáním spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Za oba přestupky žalobce dostal pokutu ve výši 25.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 12 měsíců.

10. Ve vztahu ke druhému přestupku magistrát vyšel z videozáznamu. Plyne z něj, že se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření poté, co orientační dechová zkouška poukazovala na přítomnost alkoholu. Řidič má podle magistrátu povinnost se podrobit veškerým vyšetřením, ke kterým byl v souladu se zákonem vyzván. Výzva policie nenabízí alternativní volbu jednoho z úkonů. Obviněný musí na výzvu absolvovat jak orientační vyšetření, tak odborné lékařské vyšetření (spojené s odběrem krve) zjišťující obsah alkoholu v organismu. Tím, že žalobce odmítl lékařské vyšetření, naplnil znaky skutkové podstaty daného přestupku. Odmítnutím vyšetření fakticky znemožnil spolehlivé zjištění přítomnosti a množství alkoholu v krvi.
11. Na námitku, že žalobce požil alkohol až po jízdě, magistrát uvádí, že pokud je tu zjevná souvislost mezi řízením vozidla a výzvou k podrobení se lékařskému vyšetření, pak se řidič musí takovéto výzvě podrobit. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce věděl o dopravní nehodě. Mohl se domnívat, že na místo přijede policie. Ta provedla dvě pozitivní dechové zkoušky v 19:45 a v 19:52. Nato žalobce vyzvala, aby se podrobil lékařskému vyšetření, což odmítnul. Pokud by žalobce opravdu požil alkohol až doma, bylo by to právě lékařské vyšetření, které tuto skutečnost mohlo prokázat. Na základě zpětného propočtu znalce by bylo možné určit přibližnou hladinu alkoholu v krvi v době řízení, případně tuto skutečnost vyvrátit.
12. Magistrát na podporu odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60 („rozsudek 2 As 1/2011“). V dané věci osoba, u níž existovalo důvodné podezření, že byla řidičem, od dopravní nehody ujela. Policie ji vyzvala k vyšetření zhruba dvě hodiny po nehodě. Byla už tehdy doma a tvrdila, že požila alkohol až po ukončení jízdy. Nejvyšší správní soud shledal výzvu jako důvodnou. Poté magistrát odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 62/2016-34 („rozsudek 9 As 62/2016“). Zde šlo o výzvu přibližně po třech a půl hodinách od relevantního děje. Tento interval již byl natolik dlouhý, že výzva nesměřovala vůči řidiči. Šlo již o případ přerušení souvislosti s provozem na pozemních komunikacích.
13. V této konkrétní věci žalobce se však podle magistrátu souvislost mezi řízením vozidla a výzvou žalobce k podrobení se lékařskému vyšetření nepřerušila. Žalobce mohl očekávat, že se na místo dostaví policie a dechovou zkoušku podstoupil v intervalu výrazně kratším, než jsou dvě hodiny. Magistrát proto považoval skutečnost, že se obviněný odmítnul podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění míry ovlivnění alkoholem, za bezpečně prokázanou.
14. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. Výrok o prvním přestupku nenapadal. Nesouhlasil jen s výrokem o vině z přestupku nepodrobení se lékařskému vyšetření na výzvu policisty. Nebyl v době výzvy již řidičem. Pokud by řidičem byl, věc by se řešila trestně. Policie však s vědomím dozorujícího státního zástupce odevzdala věc do správního řízení. V té souvislosti se vyjádřil i znalec, že výsledky dechové zkoušky po hodině a půl od příchodu domů přesně odpovídají množství a složení alkoholu, který žalobce tvrdí, že vypil. Žalobce pak namítal, že rozsudek 2 As 1/2011, o nějž se magistrát opírá, není přílehlavý. Magistrát neprokázal a mohl se pouze domnívat, že žalobce věděl o budoucím příjezdu policie na místo. Lékařskému vyšetření se odmítl podrobit nikoliv jako řidič, ale jako občan.

15. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 9. 2. 2022, č. j. JMK 21218/2022 („rozhodnutí žalovaného“) odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu. K námitkám na práci s judikaturou žalovaný reagoval, že magistrát nepracoval jen s rozsudkem 2 As 1/2011, ale i s rozsudkem 9 As 62/2016. Řidičem, na něhož se vztahuje povinnost podrobit se na výzvu orientačnímu vyšetření, zda není pod vlivem návykové látky, je i řidič, který byl účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče. Tato souvislost musí být bezprostřední a nepřetržitá jinou déletrvající činností či dějem.
16. Žalovaný zdůraznil, že je třeba v každém jednotlivém případě hodnotit veškeré individuální okolnosti a s ohledem na provedené dokazování pak posoudit, zda policie vyzvala konkrétní osobu k vyšetření oprávněně. Žalobce vyvolal ve svědcích podezření, že řídil pod vlivem alkoholu. Měl indicie o tom, že na místo jede policie. Svědci mu to podle svých výpovědí sdělili. Prodleva mezi dopravní nehodou a výzvou k podrobení se vyšetření byla menší než hodinu a půl (cca 80 min). Výsledky provedených dechových zkoušek pak měly nesporně snižující se tendenci. Po necelých sedmi minutách klesla naměřená hladina alkoholu o 0,04 ‰. Obviněný se tedy nenacházel v resorpční (vstřebávací) fázi, ve které by se musel nacházet, pokud by alkohol konzumoval v době od 19:05 do 19:30 h, jak uvádí. Ale nacházel se ve fázi eliminační (vylučovací), ve které jeho tělo již začalo vstřebaný alkohol postupně odbourávat. Tato skutečnost tedy nepodporuje tvrzení žalobce, že alkohol konzumoval až doma po dopravní nehodě. Spolu s výpověďmi svědků naopak hovoří o tom, že ho alkohol ovlivňoval již v době řízení vozidla. Odmítnutím podrobit se odbornému lékařskému vyšetření zmařil možnost to zjistit.
17. Žalovaný pak zpochybňuje odkaz žalobce na závěry soudního znalce. Jedná se o pouhý úřední záznam, ve kterém je přepis informací zjištěných na základě telefonického rozhovoru se znalcem, který dostal informace o případu a na základě těchto informací poskytl svůj předběžný názor na danou věc. Jelikož nebylo možné zpětně propočítat množství alkoholu nacházející se v těle žalobce v době řízení motorového vozidla, nemohla se věc řešit v trestním řízení. Statní zástupce totiž neměl důvod k zahájení trestního stíhání, protože pro ohrožení pod vlivem návykové látky je třeba zjistit hladinu návykové látky v těle v době řízení vozidla.

III. Obsah žaloby

18. Žalobce namítá, že nebyl řidičem v době, kdy se měl dopustit přestupku nepodrobení se lékařskému vyšetření. Neexistuje žádný objektivní důkaz prokazující tvrzení, že řídil vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si měl přivodit požitím alkoholického nápoje. Policie za žalobcem přišla po hodině a půl poté, co přestal být řidičem i účastníkem silničního provozu. Podrobil se orientační dechové zkoušce. Nesnažil se schovat nebo se vyhnout komunikaci se svědky dopravní nehody, resp. jeho špatného parkování. Neměl důvod doma čekat příjezdu policie, aniž by konzumoval alkohol. Žalovaný uvádí, že žalobce měl „indicie, že na místo jede policie“. Žalobce to popírá. Hodina a půl po příchodu domů je navíc tak dlouhá doba, že neměl žádný důvod vyčkávat příjezdu policie.
19. Pokud se správní orgány opírají o výsledky dvou dechových zkoušek učiněných bezprostředně po sobě, které měly snižující se tendenci o 0,04 ‰, pak se jedná o zcela zanedbatelnou odchylku, ke které došlo při orientačních dechových zkouškách během několika málo minut. Není z toho vůbec možné dovodit, že žalobce měl alkohol konzumovat před příchodem domů.

Žalovaný bagatelizuje úřední záznam, jehož obsahem je vyjádření soudního znalce, že množství alkoholu, které zjistila orientační dechová zkouška, přesně odpovídá doma vypitému alkoholu, který žalobce specifikoval při podání vysvětlení policejnímu orgánu. Nemůže tedy být sporu o tom, jaký alkohol, v jakém množství a v jaké době doma vypil. Navzdory této skutečnosti magistrát své rozhodnutí opírá o spekulativní tvrzení dvou slyšených svědků, podle nichž z něj byl cítit alkohol a měl nejistý krok. K prokázání skutečnosti, že žalobce před jízdou motorovým vozidlem ani snad během ní alkohol nekonzumoval, žalobce navrhuje výslech pana M. K., kterého vezl domů a vysadil ho.

20. Magistrát odkazuje na rozsudek 2 As 1/2011, který považuje za příléhavý. Žalobce však na rozdíl od situace popisované v předmětném rozhodnutí od nehody neujel a neodmítl se podrobit orientační dechové zkoušce. Pachatel ve věci řešené daným rozsudkem od nehody ujel v naději, že ho nikdo nedopadne. Žalobce ale zaparkoval auto a odešel domů před dvěma svědky, kteří proto viděli kde bydlí. Rozsudek 2 As 1/2011 zde nelze použít.
21. Dále magistrát odkázal na rozsudek 9 As 62/2016. Některé závěry tohoto rozhodnutí jsou zcela totožné s tímto případem. Plyne z něj možnost vyzývat k vyšetření na alkohol pouze osobu spadající pod pojem řidiče. Žalobce pak poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63 („rozsudek 2 As 130/2011“), podle kterého „je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezsporně takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou děletrvající činností či dějem.“ *Výzva k vyšetření musí mít rozumnou vypovídací hodnotu k době řízení (či k době nehody, která spadá pod dobu řízení).*
22. V této věci nebyla souvislost s provozem na pozemní komunikaci v žádném případě bezprostřední a přetrhla ji jiná děletrvající činnost či děj. Konkrétně to, že si žalobce otevřel láhev slivovice. Výzva k podrobení se vyšetření, zda nepožil alkohol, hodinu a půl po příchodu domů, tedy směřovala vůči osobě, která v době výzvy již hodinu a půl konzumovala alkohol ve své domácnosti. Ve značném množství. Pokud by pod vlivem alkoholu skutečně řídil, jistě by se snažil ztížit možnost odhalení tohoto přestupku a nešel by po zaparkování auta před svědky domů.
23. Žalobce dodává, že dozorující státní zástupce vyhodnotil důkazní situaci a okolnosti celého případu tak, že v trestním řízení nebylo možné prokázat, že řídil pod vlivem alkoholu a že změřené množství alkoholu odpovídá tomu, co uvedl při podání vysvětlení. Pak není podle názoru žalobce přípustné, aby udělení trestní sankce nahradilo udělení sankce ve správním řízení, která je svou povahou v zásadě totožná se sankcí, kterou obdržel v trestním řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný se námitkami žalobce již zabýval a vypořádal je v odůvodnění svého rozhodnutí. Proto na něj odkazuje. Nově žalobce pouze zmiňuje svědka M. K., kterého měl odvézt krátce před dopravní nehodou domů. Žalovaný považuje výslech navrženého svědka za zcela nadbytečný. Podstatou sporu není, zda žalobce vozidlo řídil, ale zda existovala zjevná souvislost mezi řízením vozidla a výzvou, v důsledku čehož se žalobce musel na výzvu policisty odbornému lékařskému vyšetření podrobit. To neučinil.

V. Jednání ve věci

25. Dne 29. 9. 2022 se ve věci konalo jednání. Žalobce se ho spolu se svým zmocněncem zúčastnil. Žalovaný se z jednání již dlouho předem omluvil a souhlasil, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalobce odkázal na žalobu a zdůraznil, že pokud by žalobce chtěl skrýt své ovlivnění alkoholem v době nehody, tak by nezaparkoval 100 metrů od místa nehody a nešel by kolem řidiče prvního nabouraného vozu a přihlášeného svědka a nedal by jim možnost vidět, kde bydlí. Již tato okolnost sama o sobě podle zástupce žalobce ukazuje, v jakém rozpoložení se žalobce nacházel. Časovou prodlevu mezi nehodou a příchodem policie pak zástupce žalobce považoval za natolik zásadní, že přetrhla souvislost vyšetření, jemuž se žalobce nepodrobil, s žalobcovou účastí v provozu na pozemních komunikacích v roli řidiče.
26. Krajský soud následně zamítnul návrh žalobce na výslech svědka M. K. Považoval ho za nadbytečný. Obsah spisu totiž poskytoval dostatečný základ pro posouzení věci a výslech navrženého svědka neměl potenciál k jádru věci nad rámec obsahu spisu něco relevantního přinést. Žalobce již další důkazní návrhy neměl. Po závěrečném návrhu a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
28. Žaloba je *důvodná*.

Obecná východiska

29. Obě strany odkazují na rozsudky 2 As 1/2011, 2 As 130/2011 a 9 As 62/2016. Z nich lze dovodit určitá obecná východiska pro posouzení této věci, k čemuž nyní krajský soud přistoupí.
30. Pro posuzování přestupku odmítnutí podrobit se vyšetření přes výzvu [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu] je důležité, že podle zákonného vymezení se musí přestupek stát „v provozu na pozemních komunikacích“. Vzhledem ke smyslu výzvy k vyšetření na alkohol Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedená podmínka bude splněna i tehdy, „bude-li zřejmá souvislost s účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích.“ [viz bod 22 rozsudku 2 As 1/2011, kde šlo sice o výklad § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale pro obdobné znění tohoto ustanovení a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze na daný rozsudek odkázat].
31. Pro posuzování výzvy mají význam § 5 odst. 1 písm. f) a § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu. Výzva na jejich základě se činí při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidiči. Proto lze pouze osobu, která spadá pod pojem řidiče, vyzývat k vyšetření na alkohol podle zákona o silničním provozu (srov. rozsudek 9 As 62/2016, bod 25).
32. Podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu je řidičem „účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; (...).“ V souladu s § 2 písm. a) tohoto zákona je účastníkem provozu na pozemních komunikacích „každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích“. Zákonné vymezení řidiče počítá s přímou účastí na provozu na

pozemních komunikacích. A tím, že jde o osobu, která řídí vozidlo či tramvaj. Jde o vymezení, které počítá s průběžností (srov. užití slov „řídí“, „se přímým způsobem účastní“). V bodě 20 rozsudku 2 As 1/2011 Nejvyšší správní soud proto uvedl, že „[ř]idičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. *Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.*“ (zvýraznil krajský soud).

33. V dané souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku 2 As 130/2011. Krom slov, na něž poukazuje již žalobce (bod 21 výše), je třeba zmínit právní větu k tomuto rozsudku, která říká, že lze „osobu vyzvat, aby se podrobila vyšetření vedoucímu ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem, jen tehdy, pokud se tato osoba přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou již není ten, kdo se po odstavení motorového vozidla již hodinu věnuje jiné činnosti, pokud tato činnost není zakázána a nemá přímou souvislost s provozem na pozemních komunikacích.“ Touto činností v dané věci bylo popíjení alkoholických nápojů v hostinci.
34. V té souvislosti je třeba vysvětlit roli § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, který řidiči, jenž se účastnil dopravní nehody ukládá *povinnost zdržet se požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj*. Vždy to však platí *do doby příjezdu policisty, pokud účastníci nehody musí ohlásit nehodu policistovi* [k tomu zde viz § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu].
35. Není možno ztrácet ze zřetele, že se ve vymezení přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se vyšetření na alkohol [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu] uvádí že jde o vyšetření, zda vyzývaná osoba *při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem*. Pro uložení správního trestu za tento přestupek *musí jít o výzvu k vyšetření, o němž se lze rozumně domnívat, že bude mít vypovídací hodnotu k době řízení (či k době nehody, která spadá pod dobu řízení)*, jak žalobce namítá. Není-li tomu tak, pak tu není prostor pro správní trestání za daný přestupek. Ten tu není ani tehdy, pokud by reálný význam výsledku vyšetření mohl směřovat výhradně ke zjišťování, zda řidič, který měl účast na dopravní nehodě, dodržel svou povinnost podle § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zdržet se po nehodě požití alkoholického nápoje. Nikoli tedy k tomu, zda byla vyzývaná osoba v době jízdy (nehody) pod vlivem alkoholu.
36. Porušení § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce v této věci podle svých tvrzení zjevně dopustil, současně samo o sobě ještě nemusí vždy automaticky znamenat, že by výsledek vyšetření, k němuž výzva směřuje, nemohl mít vypovídací hodnotu i k době jízdy (nehody). Např. konzumace alkoholu po nehodě, ale nedlouho před výzvou k vyšetření tak, že se alkohol požitý po jízdě nemohl ani vstřebat (případně se nemohl vstřebat ve významnějším množství), by za dalších okolností (nikoli dlouhá doba od jízdy, resp. nehody), nebránila tomu, aby vyšetření mělo vypovídací hodnotu k době jízdy (nehody). *V daném ohledu je třeba vždy pečlivě vážit konkrétní okolnosti toho kterého případu.* (rozsudek 9 As 62/2016, body 28-29).
37. Vzhledem k tomu, že pro posuzování výzev k vyšetření na alkohol jsou určující vždy konkrétní okolnosti řešeného případu, lze pro ilustraci stručně shrnout tři případy řešené

před Nejvyšším správním soudem v rozsudcích 2 As 130/2011, 2 As 1/2011 a 9 As 62/2016, o něž se strany sporu v této věci opírají.

38. Ve věci řešené rozsudkem 2 As 130/2011 k žádné dopravní nehodě nedošlo. Nebyla tu požadovaná souvislost s provozem na pozemních komunikacích u osoby, kterou policisté vyzývali v návaznosti na agresivní a rychlou jízdu hodinu po odstavení vozidla. Jak se již uvádí výše, výzva směřovala proti osobě, která v době výzvy již hodinu v restauračním zařízení konzumovala alkoholické nápoje v nezanedbatelném množství. Součástí hodnocení souvislosti s provozem na pozemních komunikacích bylo v uvedeném rozsudku to, že *řidič, který nezpůsobil dopravní nehodu, může po odstavení vozidla požívat alkoholické nápoje, jejichž konzumace pak přerušila souvislost s provozem.*
39. Ve věci řešené rozsudkem 2 As 1/2011 *došlo k dopravní nehodě* (viz body 34 až 36 výše k povinnosti takového řidiče nepít alkohol). Jeden její účastník z místa nehody ujel. Osobu, u níž existovalo důvodné podezření, že byla tímto účastníkem, který od nehody ujel, policisté vyzvali k vyšetření zhruba dvě hodiny po nehodě. Byla tehdy již doma a tvrdila, že požila alkohol až po ukončení jízdy. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud zhodnotil, že uložení správního trestu za odmítnutí podrobení se vyšetření bylo po právu.
40. Ve věci řešené rozsudkem 9 As 62/2016 pak v době výzvy existovalo důvodné podezření, že se vyzvaná osoba účastnila dopravní nehody. Bylo pak třeba posoudit, zda výzva učiněná až tři a půl hodiny po nehodě, jakmile již byla daná osoba doma a tvrdila, že tam požívala alkohol, ještě měla požadovanou souvislost s provozem na pozemních komunikacích. S tím přímo souviselo i *hodnocení, zda šlo o výzvu k vyšetření, o němž se dalo rozumně domnívat, že bude mít vypovídací hodnotu k době řízení (či k době nehody).* Podle Nejvyššího správního soudu přibývajícím časem od dopravní nehody, po který je její účastník doma, významně ovlivňuje smysluplnost výzvy a ostatně i souvislost s provozem na pozemních komunikacích. Zatímco v prvních hodinách po nehodě lze za podmínky, že tomu nasvědčuje citlivé posouzení všech okolností případu, hovořit o tom, že tu potřebná souvislost ještě je (srov. zmíněný rozsudek 2 As 1/2011, kde šlo o zhruba dvě hodiny). S přibývajícím časem se souvislost velmi rychle vytrácí.
41. Plynutí času má obdobný efekt i na posouzení, zda se od vyšetření, k němuž výzva směřovala, dalo reálně očekávat, že bude mít vypovídací hodnotu k době řízení. Ve věci řešené rozsudkem 9 As 62/2016 žalobce tvrdil, že doma požíval alkohol. S přibývajícím časem od ukončení jízdy (či od nehody) se samozřejmě zvyšuje význam faktoru případné následné konzumace alkoholu po jízdě (po nehodě). *A je stále významnější dopad procesu odbourávání alkoholu v lidském těle, což je podstatné pro zjišťování stavu v době řízení (nehody).* V komplexním pohledu zhodnocení okolností daného případu každopádně Nejvyšší správní soud považoval časový interval zhruba tří a půl hodin spojený s tvrzením o konzumaci alkoholu po jízdě za natolik dlouhý, že *došlo k přerušení souvislosti s provozem na pozemních komunikacích a že již výzva nesměřovala vůči řidiči.*
42. Lze každopádně zobecnit, že podle citované judikatury je potřeba v každém případě s ohledem na specifické okolnosti dané věci zkoumat, zda (a) výzva měla požadovanou souvislost s provozem na pozemních komunikacích, a (b) zda šlo o výzvu k vyšetření, o němž se dalo rozumně domnívat, že bude mít vypovídací hodnotu k době řízení či k době nehody. Nepodrobení se výzvě k lékařskému vyšetření může vést ke vzniku přestupkové

odpovědnosti podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu jen za splnění obou těchto podmínek.

Použití obecných principů v konkrétních okolnostech této věci

43. Podle krajského soudu výzva policistů splňovala první podmínku. Měla souvislost s provozem na pozemních komunikacích, resp. nehodou, kterou žalobce způsobil. Na to, že žalobce mohl řídit pod vlivem alkoholu, totiž poukazovalo několik indicií. První z nich byl samotný průběh nehodového děje. Pokud žalobce opakovaně při snaze parkovat bezohledně narážel do aut před ním a za ním, pak se varianta, že měl v krvi alkohol, opravdu nabízí. To byl první signál, aby policie následně zjišťovala, zda tomu tak opravdu bylo.
44. Dalším signálem pak byly výpovědi vyslechnutých svědků. Jak řidič prvního nabouraného vozu, tak přihlášený svědek výslovně zmínili, že žalobce vykazoval známky opilosti. Řidič prvního nabouraného vozu uvedl, že z něj cítil alkohol a jeho podnapilost byla viditelná. Podle jeho slov i řidič, který jel proti žalobci, na řidiče prvního nabouraného vozu volal, že byl žalobce „určitě vožralej.“ Podobně přihlášený svědek před magistrátem vypověděl, že žalobce při chůzi viditelně vrávorál a měl při mluvě „zapletený jazyk“. V neposlední řadě žalobce podstoupil orientační dechovou zkoušku, při které nadýchal nejprve 1,49 ‰ a o sedm minut později 1,45 ‰ alkoholu. Což vůbec není málo. Žalobce to sice vysvětloval tím, že si v době od 19:05 do 19:30 dal pět panáků slivovice o 57 % alkoholu. Šlo ovšem v souhrnu o několik doplňujících signálů, pro které obecně existovala souvislost výzvy s provozem na komunikacích.
45. První podmínku pro výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření, jejíž neuposlechnutí by mohlo zakládat přestupkovou odpovědnost žalobce podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy výzva v této věci splňovala.
46. Zbývá ovšem posoudit, zda výzva splňovala i druhou podmínku, tedy zda *směřovala k vyšetření, o němž se dalo rozumně domnívat, že bude mít vypovídací hodnotu k době řízení, resp. k době nehody*. To bude v kontextu posuzování, zda neuposlechnutí výzvy v konkrétním případě dalo vzniknout přestupkové odpovědnosti fyzické osoby za předmětný přestupek, vždy otázkou *ex post* hodnocení pro správní orgán vedoucí přestupkové řízení. A jak plyne z výše citované judikatury, je vždy třeba velmi pečlivě vážit a hodnotit konkrétní skutkové okolnosti věci. Z toho mj. plyne, že výše citovanou judikaturu nelze „časově zjednodušovat“ v tom směru, jak to učinil magistrát, že pokud mezi nehodou a učiněním výzvy uplynou zhruba dvě hodiny, přičemž řidič poruší svoji povinnost po nehodě nepít alkohol ve smyslu § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu (jak se stalo ve věci řešené rozsudkem 2 As 1/2011), tak by vždy výzva tuto podmínku splňovala.
47. Tato věc se totiž v několika důležitých aspektech oproti případům řešeným výše citovanou judikaturou odlišuje. Prvním z nich je skutečnost, že se žalobce podrobil orientační dechové zkoušce, při níž nadýchal vysoké množství alkoholu v krvi. Pokud by se prokázalo, že žalobce s takovou mírou ovlivnění alkoholem řídil, zakládalo by to jeho trestní odpovědnost za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. To byl ostatně i důvod – a další dílčí odlišnost oproti výše uvedeným případům – proč se celá věc původně řešila v trestním

řízení. A dopad postupu orgánů činných v trestním řízení není podle krajského soudu pro tuto věc bez významu, jak ostatně žalobce namítá.

48. Úvahy orgánů činných v trestním řízení při hledání odpovědi na otázku, zda žalobce řídil (a způsobil nehodu) pod vlivem alkoholu, mířily *podobným směrem* jako úvahy správních orgánů. Správní orgány totiž měly hodnotit, zda vyšetření, ke kterému policisté vyzývali žalobce, bude mít rozumnou vypovídací hodnotu o míře alkoholu v krvi žalobce *k době nehody*. I orgány činné v trestním řízení musely zvažovat, zda tu je dost důkazů o ovlivnění žalobce alkoholem v době nehody. Dospěly k závěru, že tomu tak není, a proto věc postoupily magistrátu. Jednak na podkladě názoru soudního znalce, podle kterého za daných konkrétních okolností nebylo možné více než hodinu zpětně množství alkoholu přepočítat, přičemž orientačně zjištěné množství alkoholu u žalobce odpovídalo množství a síle slivovice, již tvrdil, že vypil. A také na podkladu názoru dozorujícího státního zástupce, který měl za to, že v takovém případě vznikla důkazní nouze v otázce, zda žalobce byl pod vlivem alkoholu v míře zakládající jeho trestní odpovědnost.
49. Magistrát ve svém rozhodnutí zdůrazňoval, že žalobce mohl očekávat, že se na místo dostaví policie a dechovou zkoušku podstoupil v intervalu výrazně kratším, než jsou dvě hodiny. Vyšel proto podle všeho „mechanicky“ z rozsudku 2 As 1/2011. Je pak otázkou, zda zmínka o očekávaném příchodu policie nemířila spíše na nesplnění povinnosti žalobce podle § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy zákazu pít po nehodě, ke které je třeba přivolat policii.
50. Žalobce pak v odvolání poukazoval na význam postupu orgánů činných v trestním řízení. A žalovaný ve svém rozhodnutí na tuto část odvolacích námitek zareagoval pochybami o závěrech soudního znalce. Zachycuje je totiž podle něj pouhý úřední záznam, ve kterém je přepis informací zjištěných na základě telefonického rozhovoru. Znalec podle žalovaného poskytl jen svůj předběžný názor na danou věc. A státní zástupce neměl důvod k zahájení trestního stíhání, protože pro vznik trestní odpovědnosti za ohrožení pod vlivem návykové látky je třeba zjistit hladinu návykové látky v těle v době řízení vozidla.
51. Po věcné stránce pak žalovaný zdůraznil, že prodleva mezi dopravní nehodou a výzvou k podrobení se vyšetření byla cca 80 min. A výsledky dechových zkoušek měly snižující se tendenci. Po necelých sedmi minutách totiž klesla naměřená hladina alkoholu o 0,04 ‰. Žalobce se tedy podle žalovaného nenacházel v resorpční (vstřebávací) fázi, ve které by se musel nacházet, pokud by alkohol konzumoval v době od 19:05 do 19:30, jak uvádí. Naopak podle žalovaného šlo o fázi eliminační (vylučovací), ve které již žalobce vstřebaný alkohol postupně odbourával. To podle žalovaného neodpovídalo tvrzení žalobce, že alkohol konzumoval až doma. Spolu s výpověďmi svědků z toho žalovaný dovozoval, že žalobce byl pod vlivem alkoholu již v době řízení vozidla.
52. Žalobce pak v žalobě označuje snižující se tendenci dechových zkoušek o 0,04 ‰ během několika málo minut za zcela zanedbatelnou odchylku. Nelze z toho podle něj dovodit, že měl alkohol konzumovat před příchodem domů. Kromě toho žalovaný podle žalobce bagatelizuje úřední záznam s vyjádřením soudního znalce, že množství alkoholu, které zjistila orientační dechová zkouška, sedí s množstvím alkoholu, které žalobce podle svých slov vypil doma. Ve vyjádření k žalobě na to již žalovaný výslovně nezareagoval.
53. Je třeba zopakovat, že jeden orgán veřejné moci na základě závěru, že nelze zpětně doložit, zda žalobce byl v době řízení pod vlivem alkoholu, odevzdal věc správnímu orgánu. A ten shledal vinu z přestupku neuposlechnutí výzvy k lékařskému vyšetření, což v sobě

obsahuje implicitní závěr, že tato výzva mohla směřovat ke zpětnému zjištění, zda žalobce byl v době řízení pod vlivem alkoholu. To opravdu není bez významu. Jak žalobce namítá, nemůže platit, že co se nepodaří postihnout v trestním řízení, bude postiženo v řízení přestupkovém. Je ale pravdou, že se postup orgánů činných v trestním řízení odvíjel od dvou „předběžných“ konzultací se znalcem a státním zástupcem, které zachycuje krátký úřední záznam policejního orgánu. Závěry policejního orgánu proto nedoprovází odpovídající důkaz dovozený řádným procesem dokazování z adekvátního důkazního prostředku.

54. Žalovaný proto mohl zaujmout odlišné závěry než policejní orgán a státní zástupce se znalcem, pokud byl opačného názoru. Je možné, že má i pravdu, pokud ve svém rozhodnutí uvádí, že pokles o 0,04 ‰ mezi dechovými zkouškami značí eliminační (vylučovací) fázi, ve které žalobce již začal vstřebaný alkohol odbourávat. A nikoliv fázi resorpční (vstřebávací), ve které by se musel nacházet, pokud by alkohol konzumoval v době od 19:05 do 19:30 h, jak uvádí. Tedy že musel pít mnohem dříve a být pod vlivem alkoholu i v době nehody. *Tuto svoji úvahu a závěr z ní plynoucí však žalovaný nijak nepodkládá.* Podle krajského soudu se přitom *nejedná o obecně známé skutečnosti (notoriety).* Ale o odborné závěry, ke kterým správní orgány nedisponují dostatečnými odbornými znalostmi (srov. obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 41 A 88/2020-92, bod 24).
55. Krajský soud má současně pochybnosti, zda je to vše tak jednoznačné, jak to žalovaný prezentuje ve svém rozhodnutí. Pokles o čtyři setiny promile během sedmi minut se – bez odborného doložení opaku – opravdu nejeví být tak přelomový. *Snížující tendence naměřených hodnot by také určitě neunikla znalci,* kterého kontaktoval policejní orgán. Žádnou váhu této skutečnosti přitom nepřiznal. *A aby mohla daná úvaha žalovaného a závěr z ní plynoucí obstát, musel by je žalovaný doprovodit odkazem na jejich odborný zdroj, ze kterého by s odpovídající odbornou průkazností plynulo, co tvrdí.* Tedy že pokles již o 0,04 ‰, pokud od poslední vypité slivovice uplynulo čtvrt hodiny a 22 minut, při naměřených hodnotách alkoholu značí, že žalobce musel pít již dříve a hypoteticky tedy i v době nehody. Žalovaný ve svém rozhodnutí bohužel nezmiňuje, odkud tuto informaci či znalost dovozuje. Zda např. ze své vlastní praxe, nebo zda jí zná odjinud.
56. Krajský soud proto nemá tento argument žalovaného, jenž žalobce zpochybňuje v žalobě, jak odpovědně přezkoumat. Ve vyjádření k žalobě na něj již žalovaný nijak adresně nezareagoval a jakýkoliv důkaz k této skutečnosti ve zbytku řízení nepředložil. Krajský soud by pak nepřípustně vystoupil ze své role nestranného arbitra mezi žalobcem a žalovaným, pokud by v tomto směru žalovaného nahrazoval. Kvůli chybějícímu zdůvodnění a opoře ve spisu pro závěr, že pokles míry alkoholu o 0,04 ‰ mezi dvěma dechovými zkouškami, které dělilo sedm minut (při naměřené míře alkoholu 1,49 ‰ u první z nich) značí, že lékařské vyšetření, ke kterému policista žalobce vyzval, mohlo rozumně mít vypovídací hodnotu k době nehody, proto krajskému soudu nezbylo než zrušit rozhodnutí žalovaného. Je však třeba podotknout, že *jde hlavně o otázku náležitého zdůvodnění, že vyšetření rozumně mohlo mít vypovídací hodnotu k době nehody, a podložení tohoto závěru o odborné podklady.* Krajský soud nepředesílá – a nečiní v tomto směru žádné definitivní závěry –, že by vyšetření, k němuž policisté žalobce vyzvali, nemohlo tuto druhou podmínku vzniku přestupkové odpovědnosti žalobce splňovat.
57. V dalším řízení proto bude muset žalovaný vytýkanou vadu napravit. A s náležitou oporou ve spise vypořádat námitku žalobce, odkazující na postup orgánů činných v trestním

řízení, že se nedalo zpětně již zjistit, zda byl žalobce v době nehody pod vlivem alkoholu. Setrvá-li žalovaný na svém závěru, že to plyne z výsledků dechových zkoušek a jejich snižující se tendence, bude to muset doložit a prokázat. Případně bude muset jiným způsobem přezkoumatelně zdůvodnit, že výzva žalobce, aby se podrobil lékařskému vyšetření, měla vypovídací potenciál o míře alkoholu v krvi v době nehody.

58. V opačném případě bude muset rozhodnout některým ze způsobů předvídaných § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., který ve výsledku povede k zastavení řízení proti žalobci ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a následné odpovídající úpravě správního trestu, který žalobce původně rozhodnutím magistrátu dostal za oba přestupky.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného, protože z odůvodnění jeho rozhodnutí a ze spisu doposud neplyne, že se od vyšetření, které žalobce odmítl podstoupit, rozumně dalo očekávat, že bude mít vypovídací hodnotu k době nehody (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Krajský soud věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
60. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, vzniklo mu tedy právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Martina Charváta, spočívající v přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“)], podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účasti na jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. K tomu soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty v částce 2.142 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce